

Abonmajška sezona SSG v Gorici: Zadnjih pet let S pepelom prekrita nekdanja vroča ljubezen

Muzikal *Zadnjih pet let* (*The Last Five Years*) ameriškega avtorja Jazona Roberta Browna, ki ga je Slovensko stalno gledališče Trst premierno uprizorilo v tržaškem Kulturnem domu 8. februarja 2019, je v ponedeljek, 18. februarja, zaživel tudi na odru Kulturnega centra Lojze Bratuž v Gorici. Prvič se je SSG napotilo v nelahke vode tega gledališko-glasbenega žanra, ki izvedbeno vsekakor skriva kar nekaj težav in nastavlja pasti. Še posebno takle tip muzikala, ki predvideva le dva igralca, brez kakšnih bleščečih spektakelskih plesnih intermezzov. Zadnjih pet let je "komorna različica" te zvrsti za samo dva igralca, ki seveda morata biti domača tudi v petju, ali dva pevca z igralskim talentom. SSG je novo gledališko produkcijo uresničilo v sodelovanju s **SNG Nova Gorica**, v katerem je članica Patrizia Jurinčič Finžgar, sicer naše gore list, kot je kraški domačin tudi igralec Danijel Malalan, ki letos opravlja v SSG nalogo umetniškega koordinatorskega. Pri tej koprodukciji je soudeležena še Glasbena matica, saj na odru v živo spremlja petje in sploh dogajanje instrumentalna skupina GM pod vodstvom Andrejke Možina. Stavljajo jo, po imenih sodeč, italijanski glasbeniki: Sebastiano Frattini, Irene Ferro - Casagrande, Mariano Bulligan, Matteo Bogno, Luca Emanuele Amatruda in še Andrejka Možina, ki je vadila tudi z igralcema. Glasba v muzi-

kalu je zelo prijetna za poslušanje in zadovoljuje razne okuse. V njej se pretakajo različni ritmi, od valčka do rocka. To seveda pestri muzikal, ki ga izvajata, kot rečeno, samo dva igralca. Muzikal je na odru prvič zazvenel v sodobnem slovenskem prevodu Janeza Usenika. Režijo je podpisala mlada režiserka Jasmin Kovic, ki je šele na začetku strme umetniške poti, a si zelo prizadeva, da bi vse, česar se loteva, napravila čim boljše. Tudi v to izkušnjo je vložila veliko truda, navdušenja in mladostniške zagnanosti. Kako ji je vse skupaj uspelo, pa lahko sami presodijo vsi, ki so si ogledali to "malce po ameriško sladkobno" zgodbo z grenkim priokusom. V središču je namreč zaljubljeni par, ki vsak zase pripoveduje, seveda s svojimi očmi in dušo, ljubezensko razmerje, ki se je, žal, že izpelo. In to zaradi tega, ker sta pred ljubezen postavljala željo po uspehu. On je namreč obetaven pisatelj, usmerjen v bleščečo pisateljsko pot, ona pa bi zelo rada postala igralka, a ji to ne uspeva. V milijonskem mestu si je pač težko izboriti primeren prostor. Čim bolj on blesti v svoji pisateljski karieri in slavi in hodi na razne predstavitve svojih knjig, na katerih ni ravnodušen do komplimentov in čestitk mladih dam, tako da si privoščiti tudi skok čez plot - pomembno je le, da njego-

va žena tega ne izve! -, tem bolj se ona pogreza v malodušje. Na skupni življenjski poti prideta do razpotja. Vsak ubere svojo smer. Zanimivo v muzikalu je to, da ona pripoveduje dogodke zadnjih petih let zakona od konca, ko jo vidimo, kako skrušeno na robu zakonske postelje ugotavlja,

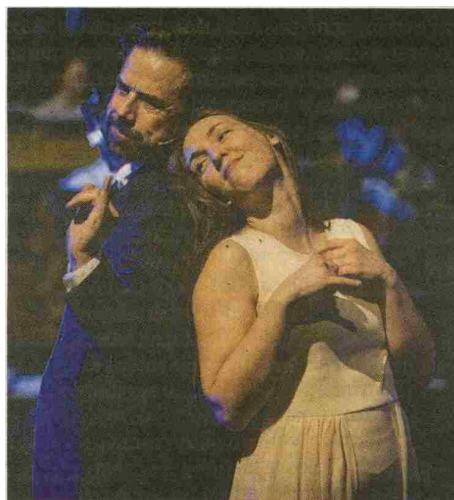

Foto Luca Quaia

da jo je Jamie zapustil. Njegova pripoved pa se razvija kronološko od začetka, od prvih zaljubljenih pogledov in srečanj. Čeprav ju v poročnem prizoru gledamo skupaj, je v resnici med njima vselej velika razdalja, saj sta se že razšla. Iz vsega veje neka rezka osamljenost, ki prekriva še predvsem njeno izpoved. Igralca, Jurinčičeva in Malalan, imata rada petje, a vajena sta se spopadati z izpovedno močjo be-

se. Tokrat pa sta imela le petje kot izrazno sredstvo za izpovedovanje čustev protagonistov; to ni lahko premostljiva težava. A uspelo jima je. Cathy v igri Jurinčičeve se na začetku izrisuje kot strta in razočarana mlada ženska s poteptanimi sanjami; resnično ji je žal, da se je ljubezenska nit z možem pretrgala. Čisto na koncu pa jo vidimo, ko se kot vedro deklet, polno upov v lepo življenje, pripravlja na zmenek s fantom. Jamie Danijela Malalana je samozavesten, vajejen je se kreirati v velikem mestu. Vseskozi je briljanten, bolj zaverovan vase in svoj uspeh.

Izbrušena glasbena ušesa so morala občasno zaslediti kakšne negotovosti v intonaciji ali ne dovolj čisto fraziranje za popolno razumevanje besedila, a le-to se dogaja tudi v operah opernim pevcem! Andrejka Možina je svoje delo gotovo odlično opravila, saj pred seboj ni imela pevca, ampak dramska igralca s pevsko žilico. Poleg vsega je ustvarjalce preganjal neusmiljeni čas. Pomembno je, da je režiserki in igralcema uspelo ustvariti pravo ozračje in obuditi duha okolja, v katerem je nastal izviren - baje je avtor vliil vanj kar nekaj osebnih doživetij.

S celoto se usklajuje tudi natrpna scenska podoba s prav po ameriško kičastimi božičnimi okraski. Zamislila si jo je scenografka Giulia Belle, ki je izbrala tudi sodobne kostume. Posebno ozračje ustvarjajo tudi luči in ogledala, v katera se le-te zrcalijo. Pri uprizoritvi muzikala je kot lektor sodeloval Srečko Fišer.

Iva Koršič